

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P.S.

przeciwko W.S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P.S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z 2 sierpnia 2023 r., XIII Ga 612/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od P.S. na rzecz W.S. 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania kasacyjnego.

A.W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 grudnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie z powództwa P.S. przeciwko W.S. o zapłatę 70 026,00 zł oddalił powództwo (pkt 1) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego (pkt 2). Wyrokiem z 2 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację powoda (pkt I) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym (pkt II).

Skargę kasacyjną od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, Wnosząc o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że pojawiła się potrzeba wykładni przepisów budzących rozbieżności w orzecznictwie sądów, gdyż zaskarżony wyroki sądów obu instancji są biegunowo odległe od tego, co orzekł w tej sprawie Sąd Rejonowy w Sieradzu w wyroku z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt: V GC 640/14. Rozbieżności w orzecznictwie budzi zwłaszcza sposób oceny postępowania pozwanej w kontekście reguł wykonywania zobowiązań stypizowanych w art. 354 § 1 k.c., sposób udowodnienia istnienia wierzytelności powoda z uwagi na brak dowodu z opinii biegłego, a także sposób przypisania skutków procesowych do postawy pozwanej odmawiającej dostarczenia dokumentacji, a odmowa dostarczenia dokumentacji nie pociąga za sobą dla niej ujemnych skutków procesowych, przy czym nadal nie wiadomo, co jest w tej dokumentacji.

Pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarżący nie sprostął wykazaniu przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Na występującą rozbieżność w stosowaniu określonego przepisu prawnego nie może wskazywać powołanie przez skarżącego wyroków sądów powszechnych, które przedstawiają stanowisko inne od zaprezentowanego przez Sądy *meriti*. Skarżący powinien przedstawić argumentację, przemawiającą za tym, że wątpliwości zachodzą w stosowaniu określonego przepisu, na czym polega dokonanie odmiennej wykładni tego przepisu przez różne sądy powszechne, przy jednoczesnym uwzględnieniu, że w sprawie o takim samym stanie faktycznym i podczas stosowania tych samych przepisów, doszło do wydania skrajnie różnych rozstrzygnięć, prowadzących do funkcjonowania w obrocie sprzecznych orzeczeń, wywołujących rażąco wadliwe konsekwencje prawne.

Tymczasem skarżący z wykorzystaniem skargi kasacyjnej usiłował wręcz zwalczać niekorzystne dla niego rozstrzygnięcie sądowe i przedstawiać alternatywną propozycję orzeczenia, zgodną z własnymi oczekiwaniami. Kwestionowanie ustaleń faktycznych, ze względu na funkcję kasacyjną i związanie nimi Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne, skoro art. 398³ § 3 k.p.c. stanowi wprost, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

A.W.

[a.ł.]